

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/127/2020
Identifikačné číslo spisu:	6713212423
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6713212423.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ Ing. L. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. č. XXXX/XX, L., 2/ E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. R. č. XXXX/XX, B., obidvaja právne zastúpení JUDr. Michalom Mudrákom, advokátom so sídlom Vajnorská č. 100/A, Bratislava, proti žalovanému: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., IČO: 35 919 001, so sídlom Dúbravská cesta č. 14, Bratislava, právne zastúpený GARAJ & Partners s.r.o., IČO: 35 951 125, so sídlom Jozefská č. 3, Bratislava, o zaplatenie náhrady za vyvlastnenie a za obmedzenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Zvolen, pod sp. zn. 10S/1/2013, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 03. júla 2019, sp. zn. 17Co/250/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovanému voči žalobcom priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11.04.2018, č. k. 10S/1/2013-597 I. výrokom konanie v časti o zaplatenie 2126,30 eur uplatnenej žalobcom 1/ voči žalovanému zastavil, v II. výroku konanie v časti o zaplatenie sumy 1057,96 eur uplatnenej žalobcom 2/ voči žalovanému zastavil, v III. výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 1952,61 eur, v IV. výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 1155,79 eur, v V. výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 128,74 eur, v VI. výroku žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, v VII. výroku žalovanému priznal nárok na náhradu trov voči žalobcovi 1/ v rozsahu 54 % a v VIII. výroku priznal žalovanému nárok na náhradu trov voči žalobcovi 2/ v rozsahu 60 %.

1.1 Súd prvej inštancie zistil, že žalobcovia boli podielovými spoluvlastníkmi pozemkových nehnuteľností vo vzťahu ku ktorým bolo Krajským stavebným úradom v Banskej Bystrici dňa 09.09.2009 vydané pre žalovaného rozhodnutie o umiestnení stavby „Rýchlostná cesta R2 Pstruša-Kriváň“, pričom táto stavba bola zaradená medzi verejnoprospešné stavby, pre ktorú bolo možné pozemky vyvlastniť. Rozhodnutiami Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici zo dňa 09.10.2012

bolo rozhodnuté o tom, že pozemkové nehnuteľnosti zapísané na žalobcu 1/ sa vyvlastňujú pre trvalý záber a obmedzujú pre dočasný záber v prospech žalovaného a pozemkové nehnuteľnosti žalobcu 2/ sa vyvlastňujú pre trvalý záber žalovaného s tým, že v tomto rozhodnutí bola určená výška vyvlastňovacej náhrady. Keďže žalobcovia v rámci vyvlastňovacieho konania nesúhlasili s cenou, boli v súlade s § 8 ods. 4 zákona č. 129/1996 Z. z. odkázaní uplatniť si svoje nároky na súde.

1.2 Uplatneným nárokom žalobcov bolo určenie výšky náhrady za vyvlastnené pozemky, či už formou trvalého alebo dočasného záberu v sume zodpovedajúcej trhovej cene, v dôsledku čoho mal súd prvej inštancie za to, že v konaní bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie a ustanovil znalca. Okrem súdom nariadeného znaleckého dokazovania, ktorého výsledkom bol znalecký posudok č. XX/XXXX znalca Ing. E. O., boli v konaní predložené aj súkromné znalecké posudky tak zo strany žalobcov ako aj žalovaného. Súd prvej inštancie však vychádzal zo záverov znaleckého posudku, ktorý bol vyhotovený súdnym znalcom, nakoľko pokiaľ išlo o znalecké posudky Ing. H. F. č. XX/XXXX, č. XX/XXXX a č. XX/XXXX predložené žalobcami boli vypracované k dátumu, ktorý nezodpovedá času v zmysle ustanovenia § 111 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. v spojení s § 8 ods. 3 zákona č. 129/1996 Zb. Súd prvej inštancie uviedol, že síce následne boli predložené ďalšie znalecké posudky č. X/XXXX a č. X/XXXX Ing. H. F., v zmysle ktorých sa predmetné nehnuteľnosti oceňovali k dátumu 31.12.2012, avšak všeobecná hodnota bola úplne totožná ako v predchádzajúcich posudkoch, s tým, že znalkyňa sa nijakým spôsobom s týmto nevysporiadala. Vo vzťahu k znaleckým posudkom, ktoré boli predložené žalovaným, t. j. znalecké posudky Ing. F. F. č. XX/XXXX, č. XX/XXXX a č. XX/XXXX súd prvej inštancie uviedol, že tieto posudky jednak neobsahovali doložku v zmysle § 209 ods. 2 CSP a tiež nehnuteľnosti boli ohodnocované k rôznym dátumom. Na základe uvedeného, preto súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku č. XX/XXXX Ing. E. O., ktorý určil všeobecnú trhovú cenu presne k dátumu vyvlastnenia a to k 09.10.2012, pričom mal za to, že znalec v podanom znaleckom posudku dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne zdôvodnil svoje postupy pri určení všeobecnej ceny. Súd teda ustálil, že všeobecná hodnota spoluvlastníckych podielov predmetných pozemkových nehnuteľností patriacich žalobcovi 1/ bola 4079,09 eur s tým, že od tejto sumy odpočítal sumu 2126,30 eur, ktorú žalovaný v prospech žalobcu 1/ už plnil na základe rozhodnutia o vyvlastnení a ktorá bola uložená do súdnej úschovy. Obdobne postupoval aj pri žalobcovi 2/, keď ustálil, že všeobecná hodnota spoluvlastníckych podielov predmetných pozemkových nehnuteľností patriacich žalobcovi 2/ je 2213,75 eur, od ktorej odpočítal sumu 1057,96 eur, ktorú žalovaný v prospech žalobcu 2/ už plnil na základe rozhodnutia o vyvlastnení a ktorá bola uložená do súdnej úschovy.

1.3 V časti nároku z titulu dočasného záberu pozemkov vo vzťahu k žalobcovi 1/, ktorý bol ním uplatnený vo výške 185 eur ročne súd poukázal na to, že žalobca 1/ pôvodne nešpecifikoval nijakým spôsobom za aké obdobie si nárok uplatňuje, až po vyzvaní súdom na pojednávaní v roku 2016 uviedol, že si nárok uplatnil odo dňa keď bol podaný návrh na zmenu žaloby, čiže od 31.10.2013 a následne na pojednávaní dňa 11.04.2018 na tú istú otázku uviedol, že si tento nárok uplatňuje od 01.01.2013 do doručenia oznámenia žalobcovi 1/ zo strany žalovaného po dátume vydania rozsudku ohľadne uvedenia pozemku do stavu spôsobilého na pôvodné užívanie predmetného pozemku. Žalovaný sa k tejto otázke nevyjadril, až následne na pojednávaní dňa 11.04.2018 žiadal, aby mu súd poskytol dodatočnú lehotu na vyjadrenie sa, avšak súd prvej inštancie považoval za nehospodárne odročovať pojednávanie za týmto účelom, keď priamo z rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici zo dňa 09.10.2012 vyplývala doba dočasného, resp. ročného záberu (začiatok od dňa protokolárneho odovzdania staveniska a koniec oznámením žalobcovi 1/, že pozemky sú uvedené do stavu spôsobilom na pôvodné užívanie). Súd prvej inštancie bol toho názoru, že nie je možné takýto nárok priznať aj do budúcnosti a preto tento obmedzil ku dňu vyhlásenia rozsudku, v dôsledku čoho za rok 2018 priznal pomernú časť nároku v trvaní 121 dní a to vo výške 18,30 eur a pokiaľ ide o začiatok tejto doby, súd vychádzal z dátumu pripustenia zmeny žaloby, ktorým bol tento nárok uplatnený. Ohľadne výšky nároku súd vychádzal tiež zo znaleckého posudku č. XX/XXXX znalca Ing. E. ktorý stanovil všeobecnú hodnotu nájmu príslušných častí pozemkov v sume 55,22 eur ročne.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 03.07.2019 sp. zn. 17Co/250/2018 I. výkonom rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej

časti potvrdil, v II. výroku rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie medzi žalobcom 1/ a žalovaným zmenil tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, v III. výroku uložil žalobcovi 1/ povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, vo IV. výroku rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie medzi žalobcom 2/ a žalovaným zmenil tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a V. výroku žalobcovi 2/ uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1 Odvolací súd uviedol, že pre stanovenie všeobecnej hodnoty pozemkov na účely stanovenia náhrady za vyvlastnenie bolo nevyhnutné vychádzať zo znaleckého posudku. V celom procese boli v tomto smere podané tri znalecké posudky (znalecké posudky Ing. F. ešte vo vyvlastňovacom konaní predložené žalovaným, znalecký posudok Ing. O. ako súdom ustáleného znalca a súkromné znalecké posudky Ing. F. predložené žalobcami). Odvolací súd po zopakovaní a doplnení dokazovania rovnako ako súd prvej inštancie sa priklonil k záverom znaleckého posudku Ing. O. a vychádzal z nich aj pri rozhodovaní o podanom odvolaní, pričom riešil rozpor výlučne medzi znaleckým posudkom Ing. O. a znaleckými posudkami Ing. F., nakoľko žalovaný odvolanie nepodal. Odvolací súd mal za to, že ani po doplnení dokazovania predložené vyjadrenie znalkyne Ing. F. ani kúpna zmluva zo dňa 23.01.2014 nespochybnila znalecký posudok Ing. O., pretože znalkyňa v samotných znaleckých posudkoch neozrejmla použitie príslušných koeficientov pri určovaní všeobecnej hodnoty pozemkov. Podľa odvolacieho súdu bolo potrebné zdôrazniť, že všetky znalecké posudky vychádzali z metódy polohovej diferenciácie, preto tu kúpna zmluva nebola podstatná, pretože tá prichádza do úvahy pri porovnávacíj metóde. Znalkyňa zjavne prispôbovala príslušné koeficienty jednej kúpnej zmluve, čo skreslilo výslednú hodnotu pozemkov, keď bolo zrejmé, že kúpna zmluva bola z roku 2014 a hodnota pozemkov sa stanovovala k roku 2012, kedy bol iný stav pozemkov (minimálne zrejma výstavba diaľnice, čo mohlo mať vplyv na cenu). Pokiaľ teda súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo znaleckého posudku Ing. O. a po zohľadnenej zaplatenej sume a prisúdenej sume v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, dospel odvolací súd k záveru, že jeho rozhodnutie bolo vo výroku VI. vecne správne a preto ho potvrdil s výnimkou závislých výrokov o trovách konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej len „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP.

3.1 Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP uviedli, že súdy oboch inštancií rozhodovali bez toho, aby náležite vyhodnotili dôkazný stav vychádzajúci zo znaleckého posudku Ing. F. a z kúpnej zmluvy zo dňa 23.01.2014. Mali za to, že odvolací súd pri doplnení dokazovania len formalisticky prečítal vyjadrenie ako aj znalecký posudok Ing. F., pričom na súde prvej inštancie vykonanie tohto dôkazu bolo zmarené. Tvrdili, že kým znalecký posudok Ing. O. bol posudzovaný bez spochybnenia jeho metód a určených koeficientov, posudku znalkyne Ing. F. bolo vyčítané, že osobitne neozrejmla použité koeficienty. Dovolatelia zároveň k predloženej kúpnej zmluve uviedli, že išlo o reálne existujúcu skutočnosť, ktorú nepoprel ani žalovaný a odvolací súd pritom zjavne ignoroval časovú blízkosť danej zmluvy a vyvlastňovacieho konania (12/2012 - 1/2014, čo je 13 mesiacov). Argumentácia odvolacieho súdu, že znalci hodnotili metódou polohovej diferenciácie a nie porovnávacou metódou bola podľa dovolateľov absurdná. Dovolatelia tvrdili, že pokiaľ reálny stav poukazuje na nejakú skutočnosť, nemôže súd tento reálny stav odmietnuť z formalistických dôvodov. Zároveň uviedli, že žalovaný kúpnu zmluvu ani jej prednosť pre spor nijako nenamietal. Podľa dovolateľov, nakoľko dva dôkazy svedčili o reálnej inej trhovej cene za pozemky, hodnotiaci úsudok odvolacieho súdu bol zjavne účelový a vybočil zo zákonného rámca, pričom boli porušené pravidlá dokazovania a hodnotenia dôkazov, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2 Dovolatelia žiadali, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnili nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a žiadal, aby dovolací súd odmietol podané dovolanie v celom

rozsahu a zaviazal dovolateľov k náhrade trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie ako neprípustné treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolatelia namietali, že súdy oboch inštancií rozhodovali bez toho, aby náležite vyhodnotili dôkazný stav vychádzajúci jednak zo súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcami ako aj z kúpnej zmluvy zo dňa 23.01.2014, pričom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zarúčených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (tu porovnaj § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečenie toho, aby sa zisťovanie skutkového (skutočného) stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 220 ods. 2 CSP a I. ÚS 350/08).

12. Konanie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca

spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Najvyšší súd je toho názoru, že odvolací súd doplnením dokazovania odstránil namietanú vadu dovolateľov vo vzťahu k nezohľadneniu ich navrhovaných dôkazov pred súdom prvej inštancie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa náležite vysporiadal s namietanými dôkazmi predloženými žalobcami v odvolaní, pričom uviedol, že ani po doplnení dokazovania vyjadrením znalkyne Ing. F. a predložením kúpnej zmluvy zo dňa 23.01.2014 nedošlo k spochybneniu znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca Ing. O., pretože znalkyňa v samotných znaleckých posudkoch neozrejmla použitie príslušných koeficientov pri určovaní všeobecnej hodnoty pozemkov. Podľa odvolacieho súdu bolo potrebné zdôrazniť, že všetky znalecké posudky vychádzali z metódy polohovej diferenciácie, preto tu kúpna zmluva nebola podstatná, pretože tá prichádza do úvahy pri porovnávacjej metóde. Znalkyňa zjavne prispôbovala príslušné koeficienty jednej kúpnej zmluve, čo skreslilo výslednú hodnotu pozemkov, keď bolo zrejmé, že kúpna zmluva bola z roku 2014 a hodnota pozemkov sa stanovovala k roku 2012, kedy bol iný stav pozemkov. Najvyšší súd je toho názoru, že z odôvodnenia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces. Samotná skutočnosť, že dovolatelia sa nestotožňujú so spôsobom vyhodnotenia týchto dôkazov, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov(I. ÚS 98/97).

13. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je preto dovolacia námietka dovolateľov týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade odvolaciemu súdu, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

14. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442).

15. V súvislosti s namietaným porušením zásady hodnotenia dôkazov v tom, že odvolací súd nesprávne zohľadnil všeobecnú trhovú cenu nehnuteľností a vychádzal výlučne zo znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca dovolací súd, uvádza, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.